

Chuyện Tình Buồn

Tôi vốn nòi Khoa học Toán.
Theo bạn đến Dược sĩ đoàn.
Ngã ba đường Bùi thị Xuân.
Rợp bóng cây xanh tán rộng.
Đúng ngày giáp Tết năm Dân.
Nhuỵ lạc giữa rừng hoa.
Người đâu mà đẹp lạ.
Chẳng trách hấn bạn ta.
Nguyên giòng dõi Y Khoa.
Không rảnh cũng lạng qua.

Chuyện rằng:

Chiều văn nghệ tất niên năm đó.
Nổi nhất màn: Chiếc nón bài thơ.
Tóc thề, mình dây, tà áo trắng.
Chân dài, gót nhỏ, mắt nai tơ.
Gặp tôi mắt chớp chùng e lệ.
Cúi xuống cắn tay đã vội về.
Lúng túng khẽ chào: hồng lên má.
Nụ cười chúm chím: có duyên ghê.
Ai về tôi cũng theo về.

Dễ thường nàng thâm chê.
Người đâu vô duyên tẻ.
Biết gì: đã si mê.
Muốn biết nhà cứ hỏi.
Có miệng lưỡi: chắc câm.
Mắc mớ gì theo đuôi.
Đừng mắt công sân đuôi.
Hãy quay về đi thôi.
Một tối ghé lại nhà.
Ngượng ngập trao món quà.
Ngập ngừng nàng chẳng nhận
Bảo rằng: tết đã qua.
Năm nỉ: nghề của qua.
Quen biết từ dạo ấy,
Gặp nhau chẳng được mấy.
Nhớ thương chạy lanh quanh.
Ngân ngại trên trang giấy.
Nàng phán rằng đang bận.
Hoá học môn khó nuốt.
Kỳ thi bỏ đến gần.
Lần này là khóa chốt.
Nếu rớt là nàng vắng.
Nào ai dám nói năng.
Thư từ trao đổi luôn.
Thư trễ là anh buồn.
Thầm rửa sao gởi muộn.
Để anh dạ bồn chồn.
Để anh phải mắc cỡ.
Mỗi lần thấy phát thơ.
Mình rờ ra mở cửa..
Một phen lại ngỡ ngần
Nàng bảo ta là bạn.
Thật chẳng mấy hân hoan.
Còn mong hơn thế nữa.
Ước là đôi Phượng Loan:
Đan tổ xứ Hoa đào.
Xứ của những đôi cao.

Của ngàn thông vi vút.
Của sương mù ngút ngàn.
Của mưa phùn mát tháng.
Nhưng cứ tới cuối đông.
Sao giăng khắp đất trời.
Thành phố vào lễ hội.
Chuông chùa dậy tỉnh không.
Thánh ca hát vang lưng.
Mừng Chúa sinh ra đời.
Mừng Tết lẫn năm mới.
Mùa của những tình nhân
Những dạ vũ tiếp tân.
Những bích câu kỳ ngộ.
Những đêm về vương vấn.
Sớm mai khi chuông đổ.
Nghe phố phường réo gọi.
Người yêu đương chờ đợi.
Trời băng giá: coi nhỏ.
Chân sáo nhảy bước đôi
Nằm giữa trên đồi cù.
Sóng bước lên phố chợ.
Lễ nhà thờ con gà.
Đóp phở Sữa nhà ga.
Nhân nha cà phê Tùng.
Lót bụng chè Vọng nguyệt.
Hái trái miệt trại Hàm.
Tắm nắng xuống suối Vàng.
Bay xa qua Liên Khương.
Dung dăng quanh hồ rộng.
Năm mươi giữa vườn bông.
Đùa giỡn bên giòng suối.
Hòn dôi trong lòng thác.
Cùng chơi trò vợ chồng
Rồi như sét đánh ngang tai.
Học tài thi phận: chẳng sai.
Lệnh ra lệnh cấm vãng lai.
Rèm buồng cửa đóng then cài.

Ngày qua sao buồn lạ.
Lệ đâu chảy chan hoà.
Mực đọng trên trang giấy.
Chia tay thật ngỡ ngàng.
Không cả nụ hôn cuối.
Đâu rồi giấc mơ hoa!

Nguyễn Bạch Lan (Dâu CVA)

Viết lại tâm sự thuở ban đầu của CVA-59 “H²”.
Westminster, California - 4-2009

Nguyễn Thị Bạch Lan
Sinh Viên Đại Học Dược Khoa Sài Gòn (1963)
(Ghi chú của Ban Biên Tập)